

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Lachmanna a soudců Mgr. Aleše Sabola a Mgr. Jana Ferfeckého v právní věci

žalobce: **SCONTO, s.r.o.**, IČO: 28830211
sídlem Mánesova 1277/5, Hradec Králové

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 7, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 2. 2019, čj. 8459/2019-900000-311

takto:

- I. Rozhodnutí Generálního ředitelství cel ze dne 12. 2. 2019, čj. 8459/2019-900000-311, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 584 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám žalobce.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobce se žalobou podanou dne 22. 4. 2019 domáhal zrušení rozhodnutí Generálního ředitelství cel (dále též „**žalovaný**“) ze dne 12. 2. 2019, čj. 8459/2019-900000-311 (dále též „**Napadené rozhodnutí**“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Celního úřadu pro hlavní město Prahu (dále jen „**správní orgán prvního stupně**“ či „**celní úřad**“) ze dne 19. 7. 2018, čj. 56512-9/2018-510000-11 (dále jen „**Prvostupňové rozhodnutí**“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím celní úřad rozhodl ve věci žádosti žalobce ze dne 12. 3. 2018 o prominutí cla podle čl. 116 odst. 1 písm. c) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 952/2013, kterým se stanoví celní kodex Unie, ve znění pozdějších předpisů (dále „**nový celní kodex**“) ve spojení s čl. 119 nového celního kodexu tak, že se částka konečného antidumpingového cla ve výši 1 149 896 Kč nepromíjí.

II. Rozhodnutí žalovaného (Napadené rozhodnutí)

3. Žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí rekapituloval průběh celního řízení. Shrnl, že Celní úřad pro Královéhradecký kraj (dále též „**CÚ KHK**“) v návaznosti na provedenou opakovanou kontrolu po propuštění zboží doměřil dodatečným platebním výměrem ze dne 2. 3. 2018, sp. zn. 4180-7/2018-550000-51 (dále též „**Dodatečný platební výměr**“), antidumpingové clo ve smyslu Nařízení rady (ES) č. 91/2009 o uložení konečného antidumpingového cla na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále „**Nařízení č. 91/2009**“), u zboží dovezeného na rozhodnutí JSD č. 12CZ1703001JWKVYSO (dále též „**předmětné JSD**“) ze dne 24. 9. 2012, procleného na Celním úřadu Praha ve výši 1 149 896 Kč (dále též „**doměřené antidumpingové clo**“). Závěry CÚ KHK byly potvrzeny žalovaným v odvolacím řízení rozhodnutím ze dne 12. 2. 2019, čj. 8290/2019-900000-311 (dále též „**Rozhodnutí o odvolání proti Dodatečnému platebnímu výměru**“).
4. Žalovaný připomněl, že žalobce podal dle čl. 116 odst. 1 písm. c) ve spojení s čl. 119 nového celního kodexu žádost o prominutí antidumpingového cla doměřeného Dodatečným platebním výměrem, jež byla zamítnuta Prvostupňovým rozhodnutím. Žalovaný stručně rekapituloval průběh řízení o této žádosti, sumarizoval obsah námitek, jimiž žalobce proti Prvostupňovému rozhodnutí celního úřadu brojil, a shrnul průběh odvolacího řízení.
5. Žalovaný uvedl, že v době od vzniku celního dluhu a propuštění zboží do volného oběhu (v roce 2012) do zahájení kontroly po propuštění zboží (v roce 2017), vydání Dodatečného platebního výměru a podání žádosti o prominutí cla (v roce 2018) došlo k zásadní změně celních předpisů, a bylo tak třeba vyjasnit, jaké právní předpisy je nutno na projednávaný případ aplikovat. Uvedl, že dnem 1. 5. 2016 nabyl účinnosti nový celní kodex a další celní předpisy, které mj. ruší stávající celní předpisy v podobě nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství (dále též „**starý celní kodex**“), a nařízení Komise (EHS) č. 2454/93, kterým se provádí nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství, ve znění pozdějších předpisů (dále „**Nařízení Komise č. 2454/93**“). Prvostupňové rozhodnutí a Dodatečný platební výměr byly dle žalovaného vydány již za účinnosti nových celních předpisů, stejně jako bylo zahájeno řízení o nich, tedy v době, kdy stávající celní předpisy EU pozbyly účinnosti. Žalovaný uvedl, že v souvislosti s Dodatečným platebním výměrem byl CÚ KHK povinen zohlednit pravidlo obsažené v čl. 85 odst. 1 nového celního kodexu, dle něhož částka dovozního nebo vývozního cla se stanoví na základě pravidel pro výpočet cla, která se na dané zboží vztahovala v okamžiku, kdy celní dluh u tohoto zboží vznikl. V daném případě pak podle žalovaného rozhoduje celní úřad o prominutí cla dodatečně vyměřeného na základě Dodatečného platebního výměru sice vydaného také za účinnosti nových celních předpisů,

avšak ve vztahu k celnímu dluhu, který vznikl v souladu s čl. 201 odst. 2 starého celního kodexu již v roce 2012, tedy podle dosavadních právních předpisů. CÚ KHK proto musel podle žalovaného při vydání Dodatečného platebního výměru postupovat podle hmotněprávních pravidel platných v době vzniku celního dluhu, tedy podle starého celního kodexu, Nařízení Komise č. 2454/93, celního sazebníku a Nařízení č. 91/2009. Podle stejných pravidel postupoval také žalovaný v řízení o odvolání proti Dodatečnému platebnímu výměru.

6. Žalovaný doplnil, že znění čl. 85 nového celního kodexu zcela odpovídá obecným zásadám časového působení práva, tak jak je postupně formuloval Soudní dvůr Evropské unie (dále též „SDEU“) v jím označené judikatuře. Nová právní úprava působí zásadně do budoucna. Procesní předpisy jsou podle žalovaného účinné okamžitě, avšak podle (nových) hmotněprávních předpisů jsou posuzovány až skutkové okolnosti vzniklé za účinnosti nové úpravy. Původně (za účinnosti staré úpravy) nabytým právům a legitimním očekáváním zformovaným za staré úpravy je poskytována ochrana. Jestliže tedy jsou procesní předpisy obecně aplikovatelné na všechna probíhající řízení od okamžiku, kdy nová právní úprava nabude účinnosti, nelze podle žalovaného totéž dovodit o hmotněprávní úpravě. Žalovaný doplnil, že hmotněprávní předpisy mohou být aplikovány na situace existující před nabytím jejich účinnosti pouze tehdy, pokud tento následek jasně vyplývá z jejich formulace, cílů anebo obecné systematiky, které vyžadují, aby jim byl tento účinek přiznán.
7. Žalovaný konstatoval, že žádost o prominutí cla vyměřeného podle původních právních předpisů byla podána za účinnosti nových právních předpisů a její podání je třeba vnímat jako samostatné (autonomní) právní jednání vedoucí k právním následkům, na rozdíl od právního jednání, na jehož základě vznikl celní dluh doměřený vydáním Dodatečného platebního výměru. To se dle žalovaného týká podmínek pro vyhovění žádosti (např. lhůta pro podání žádosti) a důvodů, na základě kterých je možné clo prominout. Žalovaný rozvedl, že institut prominutí cla ve své podstatě umožňuje prolomit pravomocné rozhodnutí o doměření cla a jedná se o institut procesní povahy, proto je třeba na daný případ aplikovat novou právní úpravu v podobě pravidel upravujících institut prominutí cla obsažených v novém celním kodexu, avšak jednotlivé skutečnosti a jejich význam je třeba hodnotit s ohledem na dobu a účinnost právních předpisů, k níž se hodnocené skutečnosti vztahují.
8. Žalovaný poukázal na to, že se v řízení o odvolání proti Dodatečnému platebnímu výměru zabýval z podnětu žalobce tím, zda byly splněny podmínky čl. 220 odst. 2 písm. b) starého celního kodexu pro to, aby bylo upuštěno od zaúčtování cla v důsledku chyby celních orgánů, kterou žalobce nemohl rozumným způsobem zjistit. V řízení o odvolání proti Dodatečnému platebnímu výměru žalovaný vyhodnotil argumentaci žalobce, která byla velmi podobná argumentaci uplatněné v souvislosti se žádostí o prominutí cla, a dospěl k závěru, že celní orgány se ve vztahu k žalobci žádné chyby nedopustily a žalobce nemá nárok na to, aby CÚ KHK upustil od zaúčtování cla. Žalovaný přitom zdůraznil, že podle původní právní úpravy v podobě starého celního kodexu a dalších souvisejících předpisů (jejichž hmotněprávní ustanovení dosud dopadají na správu cla vyplývajícího z celního dluhu vzniklého před nabytím účinnosti nové právní úpravy v podobě nového celního

kodexu a dalších předpisů) se v případě pochybení celních orgánů postupovalo podle čl. 220 odst. 2 starého celního kodexu tak, že se již v průběhu doměřovacího řízení, tzn., ještě před samotným dodatečným zaúčtováním cla zkoumala otázka dobré víry a legitimního očekávání osoby povinné k úhradě cla a její případná liberace (upuštění od zaúčtování cla). Podle nových právních předpisů již není dle žalovaného tento postup možný. Clo vyplývající z celního dluhu vzniklého již za účinnosti nových právních předpisů je doměřeno vždy, když jsou splněny pro takové rozhodnutí podmínky. Zkoumat a rozhodovat o otázce liberace z důvodu pochybení celních orgánů již v průběhu doměřovacího řízení tedy podle žalovaného nová právní úprava neumožňuje, přičemž tato otázka se řeší až na základě návrhu osoby povinné k úhradě cla v navazujícím řízení o vrácení či prominutí dodatečně zaúčtovaného cla v režimu čl. 116 a násl. nového celního kodexu.

9. Žalovaný v návaznosti na uvedené podotknul, že Prvostupňovým rozhodnutím bylo rozhodnuto o neprominutí antidumpingového cla doměřeného na základě Dodatečného platebního výměru. S poukazem na čl. 119 odst. 1 nového celního kodexu žalovaný uvedl, že podmínky pro nezaúčtování cla a podmínky pro vrácení/prominutí cla z důvodů pochybení celních orgánů jsou v dosavadní i nové právní úpravě prakticky totožné, přičemž žalovaný o jejich (ne)splnění již pravomocně rozhodl Rozhodnutím o odvolání proti Dodatečnému platebnímu výměru. Doplnil, že jestliže v řízení o doměření cla nebylo zjištěno a prokázáno pochybení celních orgánů a tím i splnění podmínek pro nezaúčtování cla, nelze očekávat, že v řízení o prominutí toho samého cla podle nových právních předpisů bude splnění těchto podmínek shledáno. Žalovaný uzavřel, že nenalezl důvody, aby se od svého původního rozhodnutí jakkoliv odchýlil, přesto z důvodů opatrnosti a právní jistoty přezkoumal Prvostupňového rozhodnutí jak z pohledu samotného čl. 119 nového celního kodexu, tak v souladu s čl. 121 odst. 2 nového celního kodexu přezkoumal odůvodněnost žádosti ve vztahu ke všem důvodům pro prominutí cla uvedeným v čl. 116 odst. 1 nového celního kodexu.
10. Žalovaný posléze obsáhle na str. 12 – 23 Napadeného rozhodnutí vyložil důvody, pro které uzavřel, že argumentace žalobce ve věci požadavku na prominutí cla podle čl. 119 odst. 1 nového celního kodexu je zcela nedůvodná, protože nebyly splněny všechny podmínky pro prominutí cla, resp. byla splněna jediná, a to ta, že původně oznámená částka odpovídající celnímu dluhu byla žalobci oznámena v nižší výši, než byla ze zákona splatná částka cla. Celní úřad proto podle žalovaného nebyl oprávněn dodatečně vyměřené antidumpingové clo prominout. Na str. 23 – 27 Napadeného rozhodnutí pak žalovaný připojil důvody, pro které uzavřel, že v posuzované věci nebylo možno dodatečně vyměřené antidumpingové clo prominout ani z důvodů uvedených v čl. 116 odst. 1 písm. a), b) a d), resp. čl. 117, 118 a 120 nového celního kodexu.

III. Žaloba

11. Žalobce v podané žalobě stručně shrnul skutkové okolnosti posuzované věci a rekapituloval průběh celního řízení.
12. S poukazem na čl. 5, čl. 116 odst. 1 písm. c) a čl. 119 nového celního kodexu uvedl, že čl. 119 odst. 1 nového celního kodexu navazuje na čl. 220 odst. 2 písm. b) starého celního

kodexu, přičemž oproti němu neobsahuje podmínku, že osoba povinná zaplatit clo „...dodržela všechna ustanovení platných předpisů týkající se celního prohlášení“.

13. Žalobce zdůraznil, že vzhledem k tomu, že mezi celními orgány nebylo zřejmé, zda je čl. 119 nového celního kodexu hmotněprávním ustanovením, tj. zda je možné podat samostatnou žádost o vrácení či prominutí cla dle čl. 119 nebo zda se měl žalobce domáhat vrácení či prominutí cla ještě dle čl. 220 odst. 2 písm. b) starého celního kodexu, tj. v rámci opakované kontroly při dodatečném doměření cla, podal žalobce jednak samostatnou žádost o prominutí cla dle čl. 119 nového celního kodexu, a současně uplatnil žádost o prominutí cla v rámci řízení o odvolání proti Dodatečnému platebnímu výměru, jež bylo zamítnuto rozhodnutím žalovaného ve stejný den, kdy bylo vydáno Napadené rozhodnutí.
14. Žalobce upozornil na rozsudek SDEU ze dne 9. 3. 2006 ve věci C-293/04, *Beemsteboer Coldstore Services BV*, v němž soud uvedl, že „čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu upravuje podmínky, za jakých zůstane osoba povinná zaplatit clo osvobozena od dodatečného výběru dovozního cla následkem chyby celních orgánů, stanoví hmotněprávní pravidlo. Následkem toho uvedené ustanovení nemůže být v zásadě použito na situace, které vznikly před jeho vstupem v platnost“. Žalobce namítl, že pokud je dané ustanovení hmotněprávní, mělo by být použito na dovozy uskutečněné v roce 2012, tj. v době vzniku celního dluhu.
15. Žalobce přitom vysvětlil, že z důvodu procesní opatrnosti vzhledem k nejistotě, zda mohl podat žádost o prominutí cla dle čl. 220 odst. 2 písm. b) starého celního kodexu nebo dle čl. 119 nového celního kodexu, uplatnil důvody pro prominutí paralelně ve dvou řízeních, a to jak v řízení vedeném v této věci, tak v řízení vedeném Krajským soudem v Hradci Králové proti Rozhodnutí o odvolání proti Dodatečnému platebnímu výměru.
16. Žalobce posléze ve zbývajících částech obsáhlé žaloby popsal právní a judikatorní východiska posuzování ochrany dobré víry a legitimního očekávání ve vztahu k institutu prominutí cla dle čl. 116 odst. 1 písm. c) a čl. 119 nového celního kodexu, resp. dle čl. 220 odst. 2 písm. b) starého celního kodexu. Podrobně přitom vyložil důvody, pro které měl za to, že v jeho případě byly dány všechny tři kumulativní podmínky pro prominutí antidumpingového cla, a to jednak ve vztahu k chybě z důvodů aktivního jednání celních orgánů v roce 2012 při propuštění zboží do volného oběhu, dále ve vztahu k chybě z důvodu pasivity celních orgánů v roce 2011 – 2012 před propuštěním zboží do volného oběhu a především pak ve vztahu k chybě z důvodu pasivity celních orgánů v průběhu jimi prováděné první kontroly po propuštění zboží v období od 7. 8. 2013 do 20. 3. 2015.
17. V podání ze dne 23. 4. 2019 pak žalobce doplnil důvody, pro které měl za to, že v jeho případě byly dány rovněž důvody pro aplikaci čl. 120 odst. 1 nového celního kodexu.
18. Soud obsah těchto námitek na tomto místě pro větší stručnost nerekapituloval, neboť se jejich věcným posouzením z důvodů vyložených dále v části VI. tohoto rozsudku nezabýval.

IV. Vyjádření žalovaného

19. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 31. 7. 2019 předeslal, že na základě opakované kontroly po propuštění zboží byl vydán Dodatečný platební výměr, jenž žalobce napadl

odvoláním, o němž bylo rozhodnuto Rozhodnutím o odvolání proti Dodatečnému platebnímu výměru.

20. Žalovaný konstatoval, že v rámci rozhodování o odvolání proti Dodatečnému platebnímu výměru se zabýval také tím, zda nejsou splněny podmínky pro nezaúčtování cla z důvodu chyby celních orgánů dané čl. 220 odst. 2 písm. b) starého celního kodexu. Dospěl přitom k závěru, že tomu tak není, protože chyby se celní orgány v daném případě nedopustily. Žalovaný doplnil, že Rozhodnutí o odvolání proti Dodatečnému platebnímu výměru bylo ze strany žalobce napadeno žalobou, kterou projednává Krajský soud v Hradci Králové v řízení vedeném pod sp. zn. 31 Af 13/2019.
21. Žalovaný zdůraznil, že dříve než rozhodl o odvolání proti Dodatečnému platebnímu výměru, podal žalobce žádost o prominutí cla doměřeného na základě tohoto rozhodnutí. Po vyřešení kompetenčního sporu mezi CÚ KHK a celním úřadem o podané žádosti rozhodl celní úřad Prvostupňovým rozhodnutím. Žaloba směřující proti Napadenému rozhodnutí se pak podle žalovaného překrývá s odvolacími důvody proti Prvostupňovému rozhodnutí a je formulována tak, že text původního odvolání byl přepracován do podoby žaloby (obsahuje prakticky totožné důvody jako původní odvolání) a v některých místech, zejména v jeho závěru je tento text doplněn o argumentaci žalobce proti Napadenému rozhodnutí. Žalovaný přitom v plném rozsahu odkázal na odůvodnění Napadeného rozhodnutí.
22. Žalovaný na str. 3 – 4 vyjádření k žalobě konstatoval, že původní argumentace žalobce k problematice ochrany dobré víry a legitimního očekávání, jež byla vypořádána v Napadeném rozhodnutí, byla doplněna upřesněním postupu žalobce ve vztahu k rozsudku SDEU ze dne 9. 3. 2006 ve věci C-293/04, *Beemsteboer Coldstore Services BV*. Žalovaný uvedl, že je mu uvedený rozsudek znám. Doplnil, že celní dluh vyplývající z JSD doměřený na základě Dodatečného platebního výměru vznikl za účinnosti čl. 220 odst. 2 písm. b) starého celního kodexu. Žalovaný se přitom v rámci řízení o odvolání proti Dodatečnému platebnímu výměru podrobně zabýval tím, zda nejsou podmínky pro upuštění od vybrání cla splněny, a zjistil, že nikoliv. Důvodností žádosti o prominutí cla se pak žalovaný zabýval v odůvodnění Napadeného rozhodnutí. Žalovaný v tomto směru uzavřel, že žalobce využil svá práva a uplatnil nároky, o nichž se domníval, že mu svědčí.
23. Žalovaný pak ve zbývajících částech svého vyjádření žalobě popsal důvody, pro které byl přesvědčen o tom, že v posuzovaném případě nebyly dány důvody pro prominutí cla dle čl. 119 odst. 1 nového celního kodexu. Ani obsah těchto částí vyjádření žalovaného pak soud pro větší stručnost nerekapituloval, neboť se věcným posouzením korespondujících žalobních námitek nezabýval.

V. Další podání účastníků řízení

24. Žalobce v doplnění žaloby ze dne 22. 10. 2019 mj. prohloubil a konkretizoval některé části své žalobní argumentace k samotným důvodům prominutí antidumpingového cla.
25. Žalovaný v doplnění svého vyjádření k žalobě ze dne 22. 11. 2019 kromě jiného poznamenal, že Napadeným rozhodnutím, resp. Prvostupňovým rozhodnutím, byla zamítnuta žádost žalobce o vrácení cla, jež byla odůvodněna tím, že se celní orgány při

stanovení původně oznámené (v rámci celního řízení bezprostředně po dovozu zboží) nesprávně nižší částky cla dopustily chyby. Řízením ve věci žádosti žalobce o vrácení cla podle právních předpisů, které v době vzniku celního dluhu ještě nebyly účinné, byl podle žalovaného v podstatě revidován postup CÚ KHK v řízení doměřovacím a posléze žalovaného v řízení odvolacím, jehož výsledkem byl mj. i Dodatečný platební výměr na antidumpingové clo. Žalovaný zdůraznil, že v řízení před CÚ KHK a následně i před žalovaným byla mj. zkoumána totožná otázka, a to zda se celní orgány při stanovení nesprávně nižší částky cla nedopustily chyby [čl. 220 odst. 2 písm. b) starého celního kodexu, tedy právního předpisu účinného v době vzniku celního dluhu]. CÚ KHK i žalovaný dospěli v řízení ve věci vydání Dodatečného platebního výměru podle žalovaného k závěru, že se celní orgány chyby při stanovení nesprávně nižší částky cla nedopustily. Postup CÚ KHK a následně žalovaného je nyní přezkoumáván Krajským soudem v Hradci Králové ve shora označené věci. Ke stejnému závěru pak podle žalovaného dospěl i celní úřad v řízení o žádosti o vrácení cla a znovu jej potvrdil žalovaný Napadeným rozhodnutím.

26. I ve zbývajících podáních (podání žalobce ze dne 26. 11. 2019 a podání žalovaného ze dne 21. 1. 2020 pak účastníci setrvali na své dosavadní argumentaci, kterou oba dále rozvíjeli co do závěrů k jednotlivým podmínkám prominutí cla dle relevantních ustanovení nového celního kodexu, tedy pokud jde o otázky, jimiž se soud z níže vyložených důvodů nezabýval.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

27. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, [§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. O podané žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání (souhlas žalovaného byl v souladu s § 51 odst. 1 větou druhou s. ř. s. presumován). Soud nenařídil jednání ani k provedení žalobcem navrhovaných důkazních prostředků (spis žalovaného – čl. 1 spisu; důvodová zpráva k novému celnímu kodexu – čl. 7 spisu; vyjádření Ministerstva zahraničních věcí a vizitky pracovníků DOI – čl. 18 spisu; spis ve věci opakované kontroly po propuštění zboží – čl. 28 spisu; návrh, aby žalovaný prokázal, že nedošlo k ověření celních deklarací – čl. 84 spisu), neboť se dílem jednalo o návrhy na dokazování obsahem správního spisu, kterým soud podle ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu dokazování neprovádí, dílem pak šlo o důkazní prostředky navrhované k prokázání skutkových okolností k otázkám, jimiž se soud z dále popsanych důvodů nemohl věcně zabývat.
28. Soud se předem posouzení důvodnosti vlastních žalobních námitek zaměřil v rámci předběžného hodnocení věci na otázku, zda celní orgány v řízení o žádosti žalobce o vrácení dodatečně vyměřeného antidumpingového cla postupovaly podle právních předpisů, které na posuzovanou věc skutečně dopadají. Přihlédl přitom k tomu, že podle

závěrů usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2009, čj. 8 Afs 51/2007 - 87, publ. pod č. 1926/2009 Sb. NSS, je na správním soudu, aby z úřední povinnosti sám určil, která právní norma (který komplex právních norem) se má na danou věc aplikovat, a (jsou-li pro to splněny podmínky) aby rozhodnutí správního orgánu vycházející z použití nesprávného právního předpisu zrušil, aniž by byl takový nedostatek tvrzen v rámci uplatněných žalobních bodů (k tomu srov. dále).

29. Soud pro přehlednost shrnuje, že dne 24. 9. 2012 podal žalobce jako deklarant v přímém zastoupení společností CZECHOSLOVAK OCEAN SHIPPING, s.r.o. celní prohlášení na propuštění zboží tchajwanského původu v celkové hodnotě 67 214,79 USD, jež je specifikováno v odůvodnění Prvostupňového i odůvodnění Napadeného rozhodnutí.
30. Celní úřad Praha 2 celní prohlášení dne 24. 9. 2012 přijal a téhož dne rozhodl o propuštění zboží do navrhovaného režimu rozhodnutím ev. č. 12CZ1703001JWKVYS0, které bylo doručeno dne 24. 9. 2012, a jímž bylo vyměřeno clo ve výši 50 056 Kč. Ve všech případech činila sazba cla 3,7 %.
31. Po propuštění zboží do režimu volného oběhu zahájil CÚ KHK dne 7. 8. 2013 u žalobce kontrolu po propuštění zboží se zaměřením na ověření správnosti sazebního zařazení zboží, původu zboží a jeho celní hodnoty (viz protokol o ústním jednání ze dne 7. 8. 2013, čj. 44664/2013-55000-51). Současně s kontrolou po propuštění zboží bylo zahájeno také doměřovací řízení. Rozhodnutím ze dne 20. 3. 2015, čj. 17786/2015-550000-51, CÚ KHK zastavil doměřovací řízení v souvislosti s prováděnou kontrolou po propuštění zboží celkem ve 13 případech ověřovaných celních prohlášení; jedním z případů bylo i JSD v právě řešené věci. Řízení bylo zastaveno s tím, že nebylo shledáno žádné pochybení v deklarovaných údajích a doměřovací řízení se stalo bezpředmětným. Kontrola po propuštění zboží byla ukončena dne 20. 3. 2015 podpisem Zprávy o kontrole po propuštění zboží čj. 17789/2015-550000-51 z téhož dne. Ze zprávy vyplývá, že nebylo na základě provedené kontrolní činnosti zjištěno žádné porušení předpisů mj. u JSD, které je předmětem nyní posuzované věci.
32. V návaznosti na další podklady o šetření OLAF na Tchaj-wanu zahájil CÚ KHK u žalobce opakovanou kontrolu po propuštění zboží (oznámení o zahájení kontroly po propuštění zboží ze dne 2. 6. 2017, čj. 37796-5/2017-550000-51 a protokol o ústním jednání ze dne 5. 6. 2017, čj. 37796-7/2017-550000-51). Opakovaná následná kontrola se týkala pouze dvou celních prohlášení, jedním z nich bylo právě celní prohlášení ev. č. 12CZ1703001JWKVYS0. CÚ KHK v rámci opakované kontroly po propuštění zboží z podkladů specifikovaných v odůvodnění Prvostupňového a odůvodnění Napadeného rozhodnutí zjistil, že dovezený spojovací materiál propuštěný do volného oběhu na základě uvedené JSD ve skutečnosti nepochází z Tchaj-wanu, ale z Číny, kdy na Tchaj-wanu docházelo pouze k překládkám z Číny dovezeného zboží (spojovací materiál s původem na Tchaj-wanu je zatížen při dovozu do EU nižším clem, než spojovací materiál pocházející z Číny; stejný druh zboží, avšak s původem z Číny, podléhá při dovozu do EU vedle běžného dovozního cla navíc antidumpingovému clu).
33. Opakovaná kontrola po propuštění zboží byla ukončena dne 21. 2. 2018 doručením oznámení o ukončení kontroly ze dne 12. 2. 2018, čj. 4180-5/2018-550000-51, jehož

přílohou byla zpráva o kontrole po propuštění zboží ze dne 12. 2. 2018, čj. 4180-4/2018-550000-51 a stanovisko správce daně k vyjádření žalobce z téhož dne. Opakovanou kontrolou bylo zjištěno, že v důsledku chybně deklarovaného původu dovezeného zboží došlo k úniku na antidumpingovém cle v celkové výši 1 149 896 Kč. Na základě výsledků opakované kontroly pak CÚ KHK vydal mj. Dodatečný platební výměr, kterým bylo dodatečně vyměřeno clo ve výši rozdílu mezi částkou cla původně vyměřenou na základě JSD a částkou cla nově stanovenou, celkem ve výši 1 149 896 Kč.

34. Dodatečný platební výměr byl k odvolání žalobce změněn Rozhodnutím o odvolání proti Dodatečnému platebnímu výměru, došlo nicméně toliko k formálním úpravám výroku.
35. Žalobce ještě před vydáním Rozhodnutí o odvolání proti Dodatečnému platebnímu výměru podal u CÚ KHK žádost o prominutí cla podle čl. 116 odst. 1 písm. c) nového celního kodexu. V negativním kompetenčním sporu o místní příslušnost bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 17. 5. 2018, čj. 21619-2/2018-900000-317 určeno, že místně příslušným celním úřadem v řízení o prominutí doměřeného cla je celní úřad.
36. Celní úřad výzvou ze dne 14. 6. 2018, čj. 56512-7/2018-510000-11, seznámil žalobce s důvody, pro které zamýšlí žádosti nevyhovět, a současně mu poskytl právo na slyšení ve lhůtě 30 dnů. Podání žalobce ze dne 16. 7. 2018 nevedlo ke změně názoru celního úřadu, který Prvostupňovým rozhodnutím žádosti žalobce o prominutí cla nevyhověl. Celní úřad přitom v odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí (str. 16 – 17) vyložil důvody, pro které neshledal důvody pro prominutí cla podle čl. 116 odst. 1 písm. c) ve spojení s čl. 119 nového celního kodexu.
37. Napadeným rozhodnutím pak bylo odvolání žalobce proti Prvostupňovému rozhodnutí zamítnuto a toto rozhodnutí potvrzeno (k závěrům žalovaného srov. výše část II. tohoto rozsudku).
38. Žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí správně poukázal na to, že mezi okamžikem vzniku celního dluhu a propuštění zboží do volného oběhu a okamžikem zahájení kontroly po propuštění zboží, vydání Dodatečného platebního výměru a podání žádosti o prominutí cla došlo ke změně relevantních celních předpisů, a bylo tak třeba vyjasnit, jaké právní předpisy na projednávaný případ dopadají.
39. Městský soud v Praze se přitom z dále vyložených důvodů neztotožnil se závěrem, že v posuzované věci bylo možno ve vztahu k celnímu dluhu vzniklému v roce 2012 aplikovat hmotněprávní ustanovení nového celního kodexu upravující podmínky vrácení, resp. prominutí cla.
40. Soud připomíná, že podle čl. 201 odst. 2 starého celního kodexu platilo, že celní dluh vzniká okamžikem přijetí celního prohlášení.
41. Podle čl. 220 odst. 2 písm. b) starého celního kodexu se dodatečné zaúčtování cla neprovede, pokud částka cla dlužného ze zákona nebyla zaúčtována následkem chyby ze strany celních orgánů, kterou nemohla osoba povinná zaplatit clo rozumným způsobem zjistit, a pokud tato osoba jednala v dobré víře a dodržela všechna ustanovení platných předpisů týkající se celního prohlášení.

42. Podle čl. 5 bodu 29 nového celního kodexu se „prominutím“ rozumí zproštění povinnosti platit částku dovozního nebo vývozního cla, které ještě nebylo zapláceno.
43. Podle čl. 85 odst. 1 nového celního kodexu platí, že *„částka dovozního nebo vývozního cla se stanoví na základě pravidel pro výpočet cla, která se na dané zboží vztahovala v okamžiku, kdy celní dluh u tohoto zboží vznikl“*.
44. Nový celní kodex upravuje problematiku vrácení a prominutí cla v hlavě III, kapitole 3 a oddílu 3. V posuzované věci jsou přitom relevantní především ustanovení čl. 116 odst. 1 a čl. 119 odst. 1 nového celního kodexu.
45. Podle čl. 116 odst. 1 nového celního kodexu platí, že *„jsou-li splněny podmínky stanovené v tomto oddíle částky dovozního nebo vývozního cla se vracejí nebo promíjejí z kteréhokoliv z těchto důvodů:*
- a) přeplatky na částkách dovozního nebo vývozního cla;*
 - b) vadné zboží nebo zboží neodpovídající smluvním podmínkám;*
 - c) chyba ze strany příslušných orgánů;*
 - d) v zájmu spravedlnosti“*.
46. Z čl. 119 odst. 1 nového celního kodexu se pak podává, že *„v případech jiných než těch, které jsou uvedeny v čl. 116 odst. 1 druhém pododstavci a v člancích 117, 118 a 120, se částka dovozního nebo vývozního cla vrátí nebo promíne, pokud byla v důsledku chyby příslušných orgánů původně oznámená částka odpovídající celnímu dluhu nižší, než je splatná částka, jsou-li splněny tyto podmínky:*
- a) dlužník tuto chybu nemohl přiměřeným způsobem zjistit; a*
 - b) dlužník jednal v dobré víře“*.
47. Žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí správně upozornil, že zatímco podle původní právní úpravy, tedy podle čl. 220 odst. 2 písm. b) starého celního kodexu, se v případě pochybení celních orgánů již v průběhu doměřovacího řízení, tzn., ještě před samotným dodatečným zaúčtováním cla, zkoumala otázka dobré víry a legitimního očekávání osoby povinné k úhradě cla a její případná liberace (upuštění od zaúčtování cla), podle nové právní úpravy obsažené v oddílu 3 kapitoly 3 hlavy III. nového celního kodexu se postupuje odlišně. Clo vyplývající z celního dluhu vzniklého za účinnosti nového celního kodexu je tak doměřeno vždy, když jsou splněny pro takové rozhodnutí podmínky, přičemž otázka liberace z důvodu pochybení celních orgánů není zkoumána již v průběhu doměřovacího řízení, ale je posuzována teprve k případnému návrhu osoby povinné k úhradě cla v řízení o žádosti o vrácení či prominutí dodatečně zaúčtovaného cla.
48. Přestože pak žalovaný v odůvodnění explicitně zdůraznil, že v nyní řešeném případě je posuzována žádost o prominutí cla vztahujícího se k celnímu dluhu vzniklému již v roce 2012, tedy za účinnosti předchozí právní úpravy, posléze přistoupil k posouzení žádosti žalobce optikou nové právní úpravy s tím, že jde o institut procesní povahy. Žalovaný v tomto směru v odůvodnění Napadeného rozhodnutí konstatoval, že *„v daném případě CÚ HMP rozhoduje o prominutí cla dodatečně vyměřeného na základě DPV sice vydaného také*

za účinnosti nových celních předpisů, avšak ve vztahu k celnímu dluhu, který vznikl v souladu s čl. 201 odst. 2 celního kodexu již v roce 2012, tedy podle dosavadních právních předpisů“. Doplnil, že „CÚ KHK proto musel při vydání DPV postupovat podle hmotněprávních pravidel platných v době vzniku celního dluhu, tedy podle celního kodexu, prováděcího předpisu, celního sazebníku a antidumpingového nařízení. Podle stejných pravidel postupoval také odvolací orgán v řízení o odvolání proti DPV“. V návaznosti na výklad důsledků aplikace čl. 85 nového celního kodexu pak žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí nicméně uzavřel, že „žádost o prominutí cla vyměřeného podle původních právních předpisů byla podána za účinnosti nových právních předpisů a její podání je třeba vnímat jako samostatné (autonomní) právní jednání vedoucí k právním následkům, na rozdíl od právního jednání, na jehož základě vznikl celní dluh doměřený vydáním DPV. To se týká podmínek pro vyhovění žádosti (např. lhůta pro podání žádosti) a důvodů, na základě kterých je možné clo prominout. Institut prominutí cla ve své podstatě umožňuje prolomit pravomocné rozhodnutí o doměření cla a jedná se o institut procesní povahy, proto je třeba na daný případ aplikovat novou právní úpravu v podobě pravidel upravujících institut prominutí cla obsažených v UCC. Avšak jednotlivé skutečnosti a jejich význam je třeba hodnotit s ohledem na dobu a účinnost právních předpisů, k níž se hodnocené skutečnosti vztahují“.

49. Soud žalovanému přisvědčuje potud, že shora cit. ustanovení čl. 85 odst. 1 nového celního kodexu, dle něhož je třeba částku cla stanovit na základě pravidel pro výpočet cla, která se na dané zboží vztahovala v okamžiku, kdy celní dluh u tohoto zboží vznikl, je odrazem obecné právní zásady časové působnosti právních norem, dle níž se nová hmotněprávní úprava uplatní na právní vztahy vzniklé po okamžiku nabytí její účinnosti. Sám žalovaný přílehavě poukázal na řadu rozhodnutí SDEU, které z odpovídajících principů vychází. V tomto ohledu nelze jeho závěrům ničeho vytknout.
50. Mezi účastníky přitom není sporu o tom, že celní dluh v nyní řešené věci vznikl v souladu s čl. 201 odst. 2 starého celního kodexu (s přihlédnutím k čl. 85 odst. 1 nového celního kodexu) již v roce, kdy bylo podáno celní prohlášení, tedy v roce 2012. Logickým vyústěním uvedených závěrů by tedy jistě bylo, aby byly na takový dluh aplikovány podmínky prominutí cla upravené v čl. 220 odst. 2 písm. b) starého celního kodexu.
51. Žalovaný si toho byl nesporně vědom, když sám v odůvodnění Napadeného rozhodnutí upozornil, že hmotněprávní ustanovení původní úpravy dosud dopadají na správu cla vyplývajícího z celního dluhu vzniklého před nabytím účinnosti nové právní úpravy v podobě nového celního kodexu a dalších předpisů, přičemž rovněž dodal, že „jednotlivé skutečnosti a jejich význam je třeba hodnotit s ohledem na dobu a účinnost právních předpisů, k níž se hodnocené skutečnosti vztahují“.
52. Žalovaný přesto v rozporu s právě uvedeným v rámci posuzování naplnění podmínek pro prominutí cla aplikoval předpis, který nebyl v rozhodné době platný ani účinný. Jak je zjevné z výše uvedeného, činil tak patrně proto, že ustanovení o prominutí cla obsažená v novém celním kodexu považoval za ustanovení (výhradně) procesního charakteru (srov. výše citované závěry, dle nichž jde podle přesvědčení žalovaného o „institut procesní povahy“). S tímto závěrem se soud neztotožnil.

53. Žalobce správně upozornil na to, že SDEU v minulosti jednoznačně judikoval, že ustanovení čl. 220 odst. 1 písm. b) je ustanovením hmotného práva, resp. ustanovením upravujícím hmotněprávní pravidlo. V rozsudku ze dne 9. 3. 2006 ve věci C-293/04, *Beemsteboer Coldstore Services BV*, SDEU posuzoval aplikovatelnost novelizovaného znění čl. 220 odst. 2 písm. b) starého celního kodexu (ve znění vyplývajícím z nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 2700/2000 ze dne 16. listopadu 2000) na celní dluh vzniklý před nabytím účinnosti předmětné novelizace. V odůvodnění rozsudku přitom SDEU výslovně uvedl, že „*jelikož čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu upravuje podmínky, za jakých zůstane osoba povinná zaplatit clo osvobozena od dodatečného výběru dovozního cla následkem chyby celních orgánů, stanoví hmotněprávní pravidlo. Následkem toho uvedené ustanovení nemůže být v zásadě použito na situace, které vznikly před jeho vstupem v platnost*“ (pozn. zvýrazněno Městským soudem v Praze). SDEU sice dospěl na půdorysu tehdy posuzované věci k závěru o naplnění výjimky umožňující aplikaci později přijatého hmotněprávního pravidla [viz body 21 – 23 rozsudku, kde soud z okolností přijetí novelizace a jejího odůvodnění dovodil, že novému znění čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu přísluší především výkladová povaha a že je třeba jej použít na situace, které vznikly před jeho vstupem v platnost], vyslovil nicméně jednoznačný závěr k povaze předmětného ustanovení a k omezeným možnostem aplikace jeho pozdějších změn na právní vztahy vzniklé před nabytím účinnosti takové změny.
54. SDEU tedy ve shora uvedeném rozhodnutí výslovně uzavřel, že ustanovení čl. 220 odst. 2 písm. b) starého celního kodexu stanoví hmotněprávní pravidlo, jež musí být až na výjimky aplikováno na právní vztahy vzniklé za jeho účinnosti. Městský soud v Praze se s těmito závěry bez výhrad ztotožňuje.
55. Jak bylo naznačeno výše, podmínky, za nichž zůstane osoba povinná zaplatit clo osvobozena od dodatečného výběru cla následkem pochybení celních orgánů, jsou nově upraveny v oddílu 3 kapitoly 3 hlavy III. nového celního kodexu. Podmínkám předvídaným původně v čl. 220 odst. 2 písm. b) starého celního kodexu přitom v novém celním kodexu odpovídá úprava obsažená především v čl. 116 odst. 1 písm. c) a čl. 119 odst. 1. O tom ostatně není mezi účastníky sporu. Soud přitom nehledává žádného rozumného důvodu, aby regulace stanovující podmínky pro osvobození od povinnosti platit clo, resp. jeho prominutí, podobná té, jež byla SDEU na půdorysu starého celního kodexu jednoznačně označena za úpravu stanovující hmotněprávní pravidla, byla v podmínkách nového celního kodexu označena za regulaci procesní. Takový závěr žalovaného podle přesvědčení soudu z ustanovení oddílu 3 kapitoly 3 části III. nového celního kodexu nikterak nevyplývá.
56. Soud neměl pochybnosti o tom, že normy, které byly celními orgány v nyní posuzované věci aplikovány, tedy především právní normy obsažené v čl. 116 odst. 1 písm. c) ve spojení s čl. 119 odst. 1 nového celního kodexu, stanoví obdobně jako čl. 220 odst. 2 písm. b) starého celního kodexu hmotněprávní pravidlo liberující osobu povinnou zaplatit clo od povinnosti hradit celní dluh. Soud přitom na rozdíl od shora připomínaného případu posuzovaného SDEU neshledal existenci výjimečných okolností, jež by jakkoli svědčily pro závěr o tom, že by pravidla obsažená v novém celním kodexu měla být aplikována rovněž na právní vztahy vzniklé před nabytím účinnosti těchto hmotněprávních pravidel.

Podle přesvědčení soudu není dán předpoklad akcentovaný ustálenou rozhodovací praxí odkazovanou v bodě 21 rozsudku SDEU ve věci *Beemsteboer Coldstore Services BV*, neboť ze znění, účelu ani struktury pravidel upravujících podmínky prominutí cla v novém celním kodexu nijak nevyplývá, že jim má být takový účinek přičítán. Ani žalovaný přitom v souladu s dříve uvedeným nad rámec obecné poznámky o procesní povaze institutu žádnou takovou konkrétní okolnost netvrdil, naopak poněkud rozporně poukazoval na to, že (i.) hmotněprávní ustanovení původní úpravy dosud dopadají na správu cla vyplývajícího z celního dluhu vzniklého před nabytím účinnosti nové právní úpravy obsažené v novém celním kodexu a navazujících předpisech, že (ii.) „*jednotlivé skutečnosti a jejich význam je třeba hodnotit s ohledem na dobu a účinnost právních předpisů, k níž se hodnocené skutečnosti vztahují*“, resp. že (iii.) postup podle čl. 116 a 119 nového celního kodexu lze aplikovat na clo vyplývající z celního dluhu vzniklého již za účinnosti nových právních předpisů (str. 11 třetí odstavec Napadeného rozhodnutí).

57. Žalovanému lze tedy z pohledu soudu přisvědčit toliko potud, že institut prominutí cla je institutem umožňujícím prolomení materiální právní moci rozhodnutí o povinnosti zaplatit clo, resp. potud, že samotný institut prominutí cla lze s jistým zjednodušením označit za institut povahy procesní. Podle přesvědčení soudu však nelze v žádném případě najít dostatek argumentů pro závěr, že samotné podmínky prominutí cla upravené v novém celním kodexu jsou podmínkami upravujícími procesní pravidlo, a především pak pro závěr, že na celní dluh vzniklý v roce 2012 by měly být aplikovány podmínky prominutí cla stanovené v novém celním kodexu.
58. Shora uvedené úvahy nejsou podle přesvědčení soudu z dále rozvedených důvodů i přes relativní obsahovou podobnost materiálních podmínek pro osvobození od cla/prominutí cla, jež by snad mohla na první pohled svádět k zjednodušujícímu závěru, úvahami nad otázkou zhora akademickou, jež by neměla praktické dopady do právní sféry účastníků tohoto řízení.
59. Soud v tomto směru nepřehlédl, že oba účastníci přistoupili k opakovanému řešení otázky liberace od povinnosti zaplatit clo, z procesní opatrnosti, přičemž oba shodně považovali za klíčové, že tytéž otázky již byly paralelně řešeny v samotném doměřovacím řízení navazujícím na opakovanou kontrolu po propuštění zboží, především pak v řízení o odvolání proti Dodatečnému platebnímu výměru, kde bylo ve vztahu k předmětnému celnímu dluhu na půdorysu námitek žalobce posuzováno naplnění podmínek osvobození od cla uvedených v čl. 220 odst. 2 písm. b) starého celního kodexu.
60. Sám žalobce v této souvislosti v rámci své žalobní argumentace upozorňoval na to, že z důvodu procesní opatrnosti, vzhledem k nejistotě, zda mohl podat žádost o prominutí cla dle čl. 220 odst. 2 písm. b) starého celního kodexu nebo dle čl. 119 nového celního kodexu, uplatnil důvody pro prominutí paralelně ve dvou řízeních, a to jak v řízení vedeném v této věci, tak v doměřovacím řízení, resp. v řízení o odvolání proti Dodatečnému platebnímu výměru a navazujícím soudním řízení. Mezi účastníky pak není sporu o tom, že žalovaný se v uvedeném odvolacím řízení v reakci na detailní a obsáhlou procesní argumentaci žalobce zabýval otázkou naplnění podmínek vyplývajících z čl. 220 odst. 2 písm. b) starého celního kodexu a zvažoval, zda jsou optikou regulace dopadající v souladu s dříve

uvedeným na celní dluh vzniklý v roce 2012 dány důvody pro to, aby byl žalobce zproštěn povinnosti zaplatit dosud pravomocně nedoměřené antidumpingové clo.

61. I žalovaný pak podobně na str. 11 a 12 Napadeného rozhodnutí vysvětluje, že o žalobcem předestřených otázkách fakticky rozhodl již v řízení o odvolání proti Dodatečnému platebnímu výměru, vycházející z hmotněprávní úpravy platné a účinné v době vzniku celního dluhu v roce 2012, přičemž nyní toliko z důvodu opatrnosti a právní jistoty posoudil předmětný případ optikou ustanovení nového celního kodexu. Žalovaný doslova uvedl, že *„jestliže v řízení o doměření cla nebylo zjištěno a prokázáno pochybení celních orgánů a tím i splnění podmínek pro nezaúčtování cla, nelze očekávat, že v řízení o prominutí toho samého cla podle nových právních předpisů bude splnění těchto podmínek shledáno. Odvolací orgán nenalezl důvody, aby se od svého původního rozhodnutí jakkoliv odchýlil. Nicméně odvolací orgán z důvodů opatrnosti a právní jistoty přezkoumá napadené rozhodnutí jak z pohledu samotného čl. 119 UCC, tak v souladu s ust. čl. 121 odst. 2 UCC, přezkoumá tedy odůvodněnost žádosti ve vztahu ke všem důvodům pro prominutí cla uvedeným v čl. 116 odst. 1 UCC“* (pozn. zvýraznění doplněno Městským soudem v Praze).
62. Jakkoli soud vyjadřuje jistou míru pochopení pro jednání žalobce, který nezávisle na postupu celních orgánů v doměřovacím řízení inicioval paralelní řízení, v němž z procesní opatrnosti usiloval o posouzení rozhodných skutkových otázek rovněž optikou pravidel upravených v novém celním kodexu, má soud za to, že ve vztahu ke konkrétnímu celnímu dluhu mohou být uplatněny toliko jediné konkrétní podmínky, za nichž zůstane osoba povinná zaplatit clo následkem chyby celních orgánů osvobozena od dodatečného výběru dovozního cla. Soud přitom výše vyložil, že s ohledem na závěry vyslovené v rozhodovací praxi SDEU by měly být při řešení těchto právních otázek aplikovány hmotněprávní normy obsažené v čl. 220 odst. 2 písm. b) starého celního kodexu a že tyto otázky by měly být primárně posuzovány přímo v řízení navazujícím na kontrolu po propuštění. Dle soudu pak není rozumného důvodu pro to, aby bylo ve vztahu k témuž celnímu dluhu posuzováno (ne)naplnění hmotněprávních podmínek osvobození resp. prominutí cla z důvodu pochybení na straně celních orgánů podávajících se z právní úpravy, která byla přijata později, nadto pak tehdy, pokud takový záměr evropského zákonodárce z nové právní úpravy zjevně nevyplývá. Na posuzovaný skutkový základ tak může dopadat pouze jedna konkrétní hmotněprávní úprava.
63. Za této situace pak žalovaný musí především zdůvodnit, proč na stejném skutkovém a hmotněprávním základě žádost žalobce o prominutí cla vůbec věcně posuzuje a meritorně o ní rozhoduje. Deklarovaná procesní opatrnost může sice být pochopitelná na straně žalobce, v postupu žalovaného pro ni s přihlédnutím k zásadě enumerativnosti veřejných pretenzí, resp. zásady legality, kdy veřejnou moc je možno uplatňovat toliko v zákonem stanovených případech (čl. 2 odst. 3 Ústavy a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod), však prostor být nemůže. Svoji pravomoc a věcnou příslušnost, potažmo existenci podmínek řízení, v dané věci tak žalovaný buďto shledá, nebo nikoli. Z pohledu soudu přitom může postup žalovaného rovněž odporovat zásadám vyplývajícím z překážky litispendence, dle nichž by o týchž skutkových a právních otázkách mělo v jeden okamžik v zásadě probíhat jediné řízení, a může v konečném důsledku vést dokonce k tomu, že v různých samostatných řízeních bude o týchž otázkách rozhodnuto odlišně.

64. V nyní posuzované věci nelze dle soudu ponechat bez povšimnutí, že dosud probíhá soudní přezkum řízení o otázkách týkajících se doměření cla, v jehož rámci byly ve vztahu k předmětnému celnímu dluhu dle nesporných tvrzení účastníků podrobně posuzovány otázky týkající se aplikace čl. 220 odst. 2 písm. b) starého celního kodexu, tedy podmínek, za nichž by zůstal žalobce jako osoba povinná zaplatit clo osvobozen od dodatečného výběru dovozního cla následkem chyby celních orgánů. Krajský soud v Hradci Králové přitom patrně s vyřízením žaloby proti Rozhodnutí o odvolání proti Dodatečnému platebnímu výměru vedené pod sp. zn. 31 Af 13/2019 čeká na posouzení kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 14. 8. 2019, čj. 31 Af 8/2018 - 140, v němž byl na půdorysu nyní posuzované věci deklarován nezákonný zásah celních orgánů spočívající v zahájení a vedení opakované kontroly po propuštění zboží (řízení o kasační stížnosti je vedeno u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 2 Afs 274/2019; u Nejvyššího správního soudu je současně pod sp. zn. 8 Afs 278/2019 vedeno řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 8. 2019, čj. 57 Af 7/2019 - 59, v němž byl k rozhodné právní otázce vysloven opačný závěr, než v označeném rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové).
65. Platí tedy, že správní soudy se prozatím nevyjádřily k závěrům celních orgánů, resp. žalovaného týkajícím se aplikace podmínek osvobození od cla dle čl. 220 odst. 2 písm. b) starého celního kodexu na nyní posuzovaný případ celního dluhu vzniklého v roce 2012. Krajský soud v Hradci Králové se přitom nepochybně bude předmětnými otázkami v uvedeném řízení zabývat (na půdorysu žalobních námitek předestřených mu žalobcem na 211 stranách textu).
66. Přestože (z pohledu soudu nesprávná) aplikace hmotněprávních podmínek vrácení cla dle oddílu 3 kapitoly 3 hlavy III. nového celního kodexu nemusí s ohledem na obsahovou podobnost s hmotněprávními podmínkami institutu osvobození od cla upravenými v čl. 220 odst. 2 písm. b) starého celního kodexu podle přesvědčení Městského soudu v Praze nutně vyústit v nesprávný meritorní závěr o (ne)naplnění důvodů liberace, považuje Městský soud v Praze za nežádoucí, aby nyní na půdorysu žaloby proti Napadenému rozhodnutí závěry žalovaného věcně přezkoumal a fakticky tak rozhodl o (*cum grano salis*) mimořádném opravném prostředku (žádosti o prominutí antidumpingového cla) předtím, než budou konkrétní skutkové okolnosti předmětné věci řádně a úplně posouzeny v samotném řízení o doměření tohoto antidumpingového cla optikou hmotněprávních podmínek, které na právní vztahy týkající se celního dluhu vzniklého v roce 2012 dopadají. Městský soud v Praze by totiž mohl v nyní řešené věci případně rozhodnout např. o tom, že jsou dány důvody pro prominutí antidumpingového cla, jehož doměření by však posléze mohlo být zrušeno v důsledku závazného právního názoru vysloveného v eventuálním zrušujícím rozsudku Krajským soudem v Hradci Králové, který se bude při svém rozhodování evidentně soustředit právě na naplnění podmínek uvedených v čl. 220 odst. 1 písm. b) starého celního kodexu. *Ad absurdum* dovedeno, soud by nyní *de facto* rozhodoval v soudním řízení navazujícím na rozhodování o mimořádném opravném prostředku svého druhu předtím, než by příslušný správní soud přezkoumal zákonnost samotného meritorního rozhodnutí. Posuzoval-li by sám zdejší soud rozhodné skutkové okolnosti v souladu s jeho výše vyloženými závěry optikou podmínek vyplývajících z čl.

220 odst. 1 písm. b) starého celního kodexu, fakticky by tím s jistým zjednodušením rovněž odňal žalobce jeho zákonnému soudci. Byl by to totiž Městský soud v Praze, kdo by se k problematice podmínek osvobození od cla dle naposledy označeného ustanovení, kterou žalobce v souladu s právními a navazujícími judikatorními východisky učinil předmětem sporu v samotném doměřovacím řízení týkajícím se předmětného celního dluhu a v navazujícím soudním přezkumu, vyjádřil namísto Krajského soudu v Hradci Králové, jemuž byly tyto otázky předloženy k posouzení podáním žaloby proti Rozhodnutí o odvolání proti Dodatečnému platebnímu výměru.

67. Přestože tedy žalobce (z pochopitelných důvodů) v podané žalobě nad rámec poukazu na rozsudek SDEU ve věci *Beemsteboer Coldstore Services BV* explicitně nenamítal, že celní orgány na posuzovanou věc aplikovaly nesprávné právní normy, resp. nesprávný právní předpis, seznal soud, že jsou s ohledem na právě popsané důvody dány mimořádné okolnosti předvídané v bodě 26 usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2009, čj. 8 Afs 51/2007 - 87, publ. pod č. 1926/2009 Sb. NSS, tedy okolnosti odůvodňující, aby soud přistoupil ke zrušení Napadeného rozhodnutí pro vadu spočívající v použití nesprávného právního předpisu, aniž by byl takový nedostatek tvrzen v rámci uplatněných žalobních bodů.
68. Rozšířený senát v uvedeném rozhodnutí judikoval, že „*použil-li krajský soud při řešení rozhodné právní otázky nesprávný právní předpis, bude tedy nutno zásadně jeho rozhodnutí v řízení o kasační stížnosti zrušit. Výjimkou z tohoto pravidla budou situace, kdy půjde o takovou skutkovou či právní otázku, u níž bude moci kasační instance bez rozsáhlejšího doplňování řízení s jistotou usoudit, že použití nesprávného právního předpisu při jejím posouzení nemohlo mít ze žádných hledisek, která mohou být pro dotčené osoby či orgány významná, vliv na zákonnost přezkoumávaného rozhodnutí, a u níž bude možno rozumně předpokládat, že ani v budoucnu samotný fakt použití nesprávného právního předpisu nebude mít pro tyto osoby resp. orgány nepříznivé právní důsledky. O takové situace se proto zejména nebude jednat, bude-li rozhodnou právní otázkou právní kvalifikace skutku ve správním trestání (i když např. o samotné protiprávnosti přezkoumávaného jednání sporu nebude). Nebude se o ně jednat ani tehdy, bude-li rozhodnou právní otázkou právní důvod určitého opravňujícího aktu či naopak uložení určité povinnosti, může-li mít onen právní důvod význam i v jiných řízeních o právech a povinnostech nebo v jiných právních vztazích dotčených osob či orgánů. O takové situace se rovněž nebude jednat tehdy, bylo-li by v řízení o kasační stížnosti neúměrně komplikované otázku možných aktuálních i budoucích dopadů aplikace nesprávného právního předpisu na dotčené osoby či orgány s dostatečnou mírou jistoty posoudit*“ (pozn. zvýraznění doplněno Městským soudem v Praze). Shodná východiska je z pohledu soudu třeba nade vší pochybnost uplatnit i ve vztahu k rozhodování krajských soudů o žalobách proti rozhodnutím správních orgánů, v nichž není výslovně vznesena námitka aplikace nesprávného právního předpisu (viz bod 25 *in fine* citovaného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu).
69. Jak plyne ze závěrů rozšířeného senátu, použije-li orgán veřejné moci při řešení rozhodné právní otázky nesprávný právní předpis, bude nutno zásadně jeho rozhodnutí v řízení o žalobě podle § 65 a násl. s. ř. s. zrušit, a to i v případě, kdy není takový nedostatek výslovně namítán v rámci žalobních námitek, ledaže by byly dány rozšířeným senátem

aprobované výjimečné okolnosti odůvodňující věcné posouzení skutkových a navazujících právních otázek.

70. Soud je přitom se zřetelem ke shora popsaným okolnostem přesvědčen, že posouzení mezi účastníky sporných otázek týkajících se liberace od celních povinností je za nynější procesní situace nežádoucí, když nelze na první pohled vyloučit, že by pro žalobce či žalovaného mohlo mít jejich posouzení nepříznivé právní důsledky. Jakkoli nelze v souladu s dříve vyloženým vyloučit, že by aplikace nesprávných norem upravujících hmotněprávní podmínky vrácení cla nutně nevedla s ohledem na obsahovou podobnost s rozhodnou právní úpravou k nesprávnému meritornímu závěru stran (ne)splnění předpokladů liberace od celní povinnosti, je z pohledu zdejšího soudu ve světle právního názoru vyloženého v citovaném usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu nežádoucí, aby Městský soud v Praze posuzoval naplnění podmínek vyplývajících z čl. 220 odst. 1 písm. b) starého celního kodexu předtím, než se k uvedeným otázkám vyjádří Krajský soud v Hradci Králové v řízení o žalobě proti Rozhodnutí o odvolání proti Dodatečnému platebnímu výměru, v němž byly právě tyto otázky žalovaným detailně vyhodnoceny a posouzeny.
71. Za této situace soud s ohledem k výše uvedenému nepřistoupil k samotnému meritornímu vypořádání žalobních námitek, jimiž žalobce poukazoval na to, že v jeho případě byly dány všechny podmínky pro prominutí antidumpingového cla.

VII. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

72. Na základě všech shora uvedených skutečností soud Napadené rozhodnutí žalovaného podle § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku je žalovaný v dalším řízení vázán (ust. § 78 odst. 5 s. ř. s.). V dalším řízení žalovaný zohlední závěry vyslovené výše v bodech 47 – 70 tohoto rozsudku, dle nichž je třeba otázku liberace žalobce od celní povinnosti vážící se k celnímu dluhu vzniklému v roce 2012 posuzovat optikou podmínek uvedených v čl. 220 odst. 2 písm. b) starého celního kodexu. Žalovaný se přitom vypořádá mj. s tím, zda je za situace, kdy již bylo o námitkách vznesených žalobcem k aplikaci čl. 220 odst. 1 písm. b) starého celního kodexu rozhodnuto v samotném meritorním rozhodnutí, tj. v Rozhodnutí o odvolání proti Dodatečnému platebnímu výměru, vůbec možno o odpovídajících námitkách věcně rozhodovat znovu v řízení o žádosti žalobce o prominutí cla.
73. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, proto mu soud přiznal náhradu nákladů řízení. Tu představuje zaplacený soudní poplatek ve výši celkem 3 000 Kč, náklady za zastoupení daňovým poradcem za 3 úkony právní služby po 3 100 Kč realizované po dobu trvání zastoupení (převzetí věci, porada s klientem přesahující jednu hodinu ze dne 8. 4. 2019, sepis žaloby) režijní paušály po 300 Kč, a náhradu za čas promeškaný cestou z Jaroměře do Hradce Králové a zpět v souvislosti s poradou s klientem dne 8. 4. 2019 ve výši 200 Kč, celkem tedy 10 400 Kč podle ust. § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1, § 13 odst. 4 a § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), a 21% DPH ve výši 2 184 Kč. Celková výše přiznaných nákladů tak činí 15 584 Kč. Soud

pro úplnost podotýká, že v posuzovaném případě nepřiznal žalobci náhradu za promeškaný čas v souvislosti s cestou dne 1. 3. 2019, neboť žalobce v této souvislosti k tomuto tvrzenému nákladu ničeho neuvedl, přičemž ani ze soudního spisu k němu nevyplývala žádná relevantní okolnost. Soud pak neshledal důvody pro aplikaci § 12 odst. 1 advokátního tarifu, neboť neměl za to, že by bylo možno v posuzovaném případě úkon záležející v sepisu žaloby považovat za úkon mimořádně obtížný, resp. úkon, jenž by se mírou potřeby využití cizího jazyka či svým rozsahem zcela vymykal obvyklému standardu.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 24. června 2020

Mgr. Martin Lachmann
předseda senátu